

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016, č. j. KrÚ 5110/2016/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 25. 1. 2017, č. j. 52 A 42/2016 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Přelouč ze dne 4. listopadu 2015, č. j.: MUPC 18993/2015, sp. zn.: DSA/16457/2015/RM byl žalobce uznán vinným tím, že dne 7. září 2015, v době kolem 12 hodin 48 minut, v obci Zdechovice, na silnici č. I/2, na pozemní komunikaci u domu č. p. 74, ve směru na obec Spytovice, jako řidič osobního motorového vozidla Fiat RZ X s přípojným vozidlem RZ X překročil nejvýše povolenou rychlost o 21 kilometrů v hodině, což bylo zjištěno měřicím zařízením Ramer 10 C s fotozáznamem. Tím spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) č. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 2.500 Kč

a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou z žalobních námitek ve správním řízení, ale veškeré je předložil až právě v žalobě. Vyhnul se tak jejich posouzení ve správním řízení, neboť „vynechal“ institut odvolání, resp. pouze formálně podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v blanketní formě. Tento postup vypovídá o účelovém jednání žalobce. Dále krajský soud připomněl, že pokud je podáno odvolání bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

[5] Krajský soud se zabýval námitkami žalobce směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z pohledu, zda odvolací správní orgán v rámci omezeného revizního přezkumu v odvolacím řízení mohl, či resp. měl zjistit při přezkumu v odvolacím řízení existenci některé z vad uvedených v žalobě. Rozhodným hlediskem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, a že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti.

[6] Postup správního orgánu prvního stupně i žalovaného podle krajského soudu odpovídal platné právní úpravě a jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí.

II.

Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací ohledně nepřípustnosti důkazního prostředku - úředního záznamu o podezření z přestupku, jenž byl výstupem z provedeného měření rychlosti vozidla stěžovatele pomocí rychloměru Ramer 10 C. Stěžovatel konkrétně vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal s námitkou, že při měření rychloměrem nebyl dodržen návod k obsluze. Stěžovatel odkázal na výpočet prokazující nesprávnost měření rychlosti vozidla, který byl proveden na základě geometrické analýzy snímku z okamžiku spáchání přestupku. Výpočet dokládá, že rychloměr byl ustaven ke směru jízdy měřeného vozidla pod nižším úhlem, než jaký stanoví návod k obsluze. Skutečná rychlost vozidla proto byla s jistotou nižší než rychlost, která byla stěžovateli naměřena. Jelikož správní orgán prvního stupně čerpal informace ohledně rychlosti jízdy vozidla pouze z tohoto nepřípustného důkazního prostředku, nepodařilo se mu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud proto pochybil, pokud námitku nepřípustnosti důkazu, záznamu

o přestupku, vyvrátil pouze tvrzením, že měření proběhlo v pořádku a není třeba se zabývat každou žalobní námitkou. Dle stěžovatele si krajský soud měl ve věci ustanovit soudního znalce, případně si vyžádat stanovisko výrobce či distributora měřícího zařízení, který by se vyjádřil k rozboru nesprávnosti měření.

[9] Stěžovatel dále zpochybnil závěr soudu ohledně průkaznosti fotodokumentace měření rychlosti vozidla, která je součástí úředního záznamu o spáchaném přestupku. Krajský soud uvedl, že pokud by mělo dojít k nesprávnému změření rychlosti radarovým zařízením, měřicí přístroj rychlost nezměří, a tudíž by nebyla uvedena rychlost jízdy vozidla na fotografii, která je výstupem z provedeného měření rychloměrem. Podle stěžovatele tento závěr platí pouze u laserového měřícího zařízení, což dokládá i protokol o jednání Krajského soudu v Brně ze dne 15. června 2016, sp.zn. 41 A 76/2014, který přiložil ke kasační stížnosti. V protokolu je zachycena výpověď svědka, Ing. V. L., zaměstnance autorizovaného odborného střediska, který vyvrací argumentaci krajského soudu ohledně fungování měřícího zařízení.

[10] Stěžovatel nakonec namítal, že videozáznam neprokazuje spáchání přestupku stěžovatelem, neboť na videozáznamu je pouze vidět jeho následná lustrace Policií ČR, nikoliv samotné překročení rychlosti.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na názoru, který uvedl v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel namítal, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nepřípustnosti úředního záznamu o podezření z přestupku z důvodu nedodržení návodu k obsluze při měření rychlosti vozidla rychloměrem Ramer 10 C, neboť odklon osy měřeného vozidla a osy kamery měřícího zařízení byl nižší, než jaký stanoví návod k obsluze (tj. 14,1° namísto požadovaných 19°). Stěžovatel v tom spatřuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost „spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal.

[15] Podle § 103 odstavec 1 písm. d) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, pokud se krajský soud nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami.

[16] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[17] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu uvádí Nejvyšší správní soud následující. Není pravdou, že by se krajský soud námitkou nepřípustnosti důkazního prostředku, úředního záznamu o podezření z přestupku, nezabýval. Krajský soud uvedl, že tvrzení o nesprávném měření rychlosti neuplatnil stěžovatel v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl, a namítal jej teprve v řízení před soudem. Přestože krajský soud poznamenal, že tento postup svědčí o účelovosti procesní obrany stěžovatele, námitkou se věcně zabýval.

[18] V této souvislosti Nejvyšší správní soud pro úplnost poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu, ve kterém byla řešena otázka, z jakých důvodů lze odmítnout v žalobě poprvé přednesená tvrzení, jež zpochybňují zjištěný skutkový stav, jakož i jak zacházet s novými důkazními návrhy, pokud žalobce v předchozím správním řízení o přestupku zůstal pasivní: *„Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit“* (v podrobnostech usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Krajský soud při vydání napadeného rozsudku postupoval způsobem odpovídajícím zásadám dle citovaného judikátu (jak je upřesněno níže).

[19] Krajský soud k námitce nesprávnosti měření uvedl, že stěžovatel ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti. Výpočet dokládající nesprávný odklon osy měřeného vozidla a osy kamery měřícího zařízení po obsahové stránce nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobitelné prokázat. Soud dále obsáhle komentoval okolnosti použití měřícího zařízení a reagoval na žalobní body stěžovatele (viz k tomu odstavec [21] níže). Námitku stěžovatele ohledně nesprávně provedeného měření proto krajský soud posoudil jako tvrzení, které není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu.

[20] Se závěrem krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a pro úplnost dodává, že doložený výpočet je založen na ničím nepodložené úvaze o umístění měřícího zařízení

v okamžiku měření rychlosti, přesné umístění měřicího zařízení však nemohlo být autorovi výpočtu známo. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se krajský soud s námitkou nepřipustnosti úředního záznamu o podezření z přestupku dostatečně vypořádal, napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, a Nejvyšší správní soud neshledal první námitku stěžovatele důvodnou.

[21] Stěžovatel dále namítal, že není správný závěr krajského soudu ohledně fungování radarového zařízení při nesprávně provedeném měření rychlosti. Krajský soud uvedl, že při jakémkoli chybném měření dojde k automatickému vypnutí přístroje a rychlost vozidla na měřicí následně vůbec není zaznamenána, přičemž současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27. Tento závěr se ovšem dle stěžovatele uplatní pouze u laserového měřicího zařízení, což dokládá i výpověď Ing. V. L., zaměstnance autorizovaného odborného střediska, kterou tento svědek učinil v jiné věci při jednání u Krajského soudu v Brně (stěžovatel přiložil protokol z jednání ze dne 15. června 2016, ve věci sp. zn. 41 A 76/2014).

[22] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že z judikátu, na který odkázal krajský soud, vyplývá pouze závěr o fungování laserového měřicího zařízení. V tomto rozsudku je uvedeno, že laserový měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: „*Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že nedostatkem důvodů, pro které by bylo možno zrušit rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody (v podrobnostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Ačkoli tedy odůvodnění rozhodnutí krajského soudu obsahuje nesprávný odkaz na judikaturu, nejedná se o vadu, pro kterou by bylo možné napadený rozsudek zrušit pro nepřezkoumatelnost. Tento závěr je umocněn faktem, že krajský soud současně uvedl, že si funkci automatického vypnutí při vadném měření ověřil i z návodu k měřicímu zařízení (viz str. 9 napadeného rozsudku).

[24] Co se týče protokolu o výpovědi svědka L., který stěžovatel předložil až v rámci řízení o kasační stížnosti, svědek vypovídal ve věci zcela jiného přestupce za odlišných skutkových okolností. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že námitka stěžovatele ohledně fungování měřiče rychlosti při vadném měření byla v průběhu řízení dostatečně vyvrácena, neboť je soudu z úřední činnosti známo, že právě relevantní typ měřicího zařízení Ramer 10 C nezakresluje, resp. nemůže zkreslovat měření způsobem, jenž namítá stěžovatel. S ohledem nashora uvedené, jakož i zásadu hospodárnosti soudního řízení, soud v navrhovaném protokolu o výslechu svědka neshledal žádnou okolnost, která by mohla ovlivnit výsledek rozhodnutí v nyní projednávané věci.

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že ani v tomto případě námitka není opodstatněná.

[26] Důvodná není ani námitka, že správní orgán prvního stupně čerpal veškerá skutková zjištění pouze z úředního záznamu, který stěžovatel shledává jako nepřijatelný důkazní prostředek. Úřední záznam nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o spáchání přestupku stěžovatelem, nýbrž se jedná o důkaz shrnující okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Obdobně se s námitkou vypořádal i krajský soud na str. 7 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, v němž je uvedeno, že „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát“.

[27] Stěžovatel nakonec namítal, že videozáznam neprokazuje samotné spáchání přestupku stěžovatelem, neboť je z něj patrná pouze následná lustrace Policí ČR. Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka představuje samostatný kasační bod, který nemá předobraz v žalobě a nelze jej považovat ani za reakci na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně oprávněně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, námitka je proto nepřijatelná.

IV.

Závěr a náklady řízení

[28] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu